

Gira europea en taronja

Frontera

Ymbernon és com un mestre de cerimònies que ha actuat en festivals de teatre, poesia i arts parateatral. El seu art està, doncs, en la frontera de diverses disciplines. La gastronomia és un element important a la seva obra. A principis de novembre exposarà a la sala Meeatigns23.

L'inclassificable David Ymbernon portarà el seu teatre artístic per cases de 23 ciutats d'Europa

David Ymbernon (Igualada, 1972) és d'aquells artistes que formen part de la rauxa catalana. Inclassificable, el treball d'Ymbernon es mou entre la pintura, l'escultura, el teatre, la poesia i la *performance*. Més aviat caldria parlar de tot un univers Ymbernon, que cobreix no només la seva producció artística objectual que es pot exposar en una galeria o museu, sinó en escenificacions d'una mena de món paral·lel, en què la màgia i la sorpresa són components ineludibles. No és per casualitat que l'artista reivindicui la infantesa com el territori primigeni de la creació.

La seu d'aquest univers *ymbernondià* és la mateixa casa-taller de l'artista, al carrer Balmes amb Rambla Catalunya. Un espai que ell mateix anomena pis-fundació i que fins i tot és visitable per al públic. Allà es poden trobar els objectes taronja que formen part del món d'Ymbernon. I és que el taronja –normalment combinat amb blanc– és el color fetitxe de l'artista. Les bombones de butà abunden en el taller de l'artista i les taronges i mandarines, a la seva nevera.

En l'univers d'Ymbernon, hi està també implicada la seva família: la seva dona Elisabet i els seus fills Dadà, de 7 anys (que no per casualitat porta el nom del moviment artístic) i Daida, de 5 anys. “Quan l'Elisabet estava embarassada del Dadà vam fer a casa el muntatge *Latung La*

David Ymbernon, al seu taller-pis-fundació, amb un dels seus objectes icònics, la bombona de butà / ALBERT SALAMÉ

La i la cuinera embarassada. Des d'aleshores, a més d'espais teatrals i artístics, hem repetit aquesta experiència a casa amb la col·laboració dels nens”, explica Ymbernon.

I de la casa de Barcelona a Europa. L'artista projecta ara traslladar les seves *performances* a 23 ciutats de 13 països europeus, al llarg de tot el 2013. La llarga gira, sota el títol *Els domicilis de Latung La La*, tindrà lloc a cases particulars. Tot començarà amb cinc representacions a Barcelona a partir del 21 de gener i continuarà a Madrid, Lisboa, Porto, Bilbao i Nimes per començar. Altres ciutats de la gira, entre d'altres, seran París, Londres, Brussel·les, Amsterdam, Copenhaguen, Berlín, Viena, Praga, Zuric, Milà i per acabar a Roma. Hi viatjaran els quatre de la família i dos músics, Don Simón i Telefunken, amb una furgoneta, evidentment *tunejada* de taronja. Una autèntica bogeria.

El públic que assisteixi a l'espectacle pagarà la voluntat després de la representació, amb els beneficis a compartir amb la família amfitriona, però de moment Ymbernon busca finançament del projecte a través de la web Verkami de micromecenatge. *

Pro art contemporani

Un món confús

Incomprensible, autista, inintel·ligible, inassequible, difícil, absurd, indesxifrable, sense cap ni peus, la desafecció per l'art contemporani ha anat creixent, malgrat les polítiques educatives de visites als museus, centres d'art i altres ofertes artístiques que fan que els menuts visitin de petits l'art actual i en arribar als quinze anys l'abandonin per sempre més. Alguna cosa es fa malament en el procés educatiu perquè els resultats siguin aquests. I és que no n'hi ha prou de complir amb la norma i emplenar papers si no en queda cap substrat a l'experiència sensible.

En clau d'artista

Bertrand Lavier, a qui el Centre Pompidou ret una retrospectiva, ens diu que “l'art i la vida tenen poca cosa a veure. L'art és un món paral·lel que acompanya la realitat, però les fronteres del qual són infranquejables, per minses que siguin [...]. Per tenir desig d'esdevenir un pintor, cal haver vist, per exemple, una pintura de Turner i no una posta de sol”. L'alemany Carsten Höller, un dels artistes més brillants avui, avisa que hem arribat al final del camí de la representació de l'objecte d'art: “Comunicar la recerca artística a través d'un objecte o una exposició em sembla erroni”, i segueix: “Què fa l'artista de més que els altres? No gran cosa. Per tant, es pot dir que l'artista és algú que, en una societat donada, té el permís d'expressar-se en nom seu i d'experimentar per veure on aquestes temptatives arriben a bon port i si poden ser útils [...]. Jo no produeixo imatges en l'espectador, solament la possibilitat que ell es pugui crear les seves pròpies.” Una posició molt propera a Marcel Duchamp quan diu que l'acte creador el completa l'espectador. Aquesta sensació d'incomplet que té l'art i que ha donat a la història grans obres mestres inacabades la rebla Fabrice Hybert, un altre destacat artista francès, quan diu: “Per a mi, una obra d'art és l'inici d'una frase que no s'ha acabat...”

Escala de valors

Sovint, els valors del passat pesen massa sobre els del present i no es pot confondre l'art amb l'arqueologia. Així ho veia un savi del pensament japonès com va ser Okakura Kakuzo (1862-1913), autor del *Llibre del te*, un dels millors textos de tots els temps. Massa sovint, ens diu, “oferim les flors de la nostra admiració a l'artista, quan és tranquil·lament estès en la seva tomba”. Honorar el passat sí, però sense oblidar el present. Ens recorda que “els drets de l'art contemporani no poden ésser ignorats en cap estadi vivent. L'art d'avui és el que realment ens pertany; és el nostre reflex. Condemnar-lo és condemnar-nos a nosaltres mateixos. Hom pretén, ordinàriament, que l'època actual no posseeix cap art: ¿qui, doncs, en serà responsable? ¿No és una vergonya que, malgrat totes les nostres rapsòdies sobre els antics, siguem tan poc amatents a les nostres possibilitats?”. Deixem-ho aquí. *